

SÜGAVIKKU VAJUDES

PAULA TREICK DE BOARD

Paula Treick DeBoard
The Drowning Girls
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Paula Treick DeBoard
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11320416
ISBN 978-9949-82-017-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud Willile, ikka ja alati temale

„Kord tuleb päev, mil sa teed minu jaoks midagi sellist,
mida sa ei tahaks teha. Selles ongi perekonnaelu mõte.“

Jonathan Safran Foer
„Everything is Illuminated“

19. juuni 2015

kell 17.40

LIZ

Keegi karjus.

Hetkeks, laeventilaator vaikselt surisemas pea kohal, lubasin endal uskuda, et see on mingi ohutu heli – ehk on kõrvalmaja lapsed oma mänguplatsil liugu laskmas, ronimas ja kiikumamas ning tuulehoog kannab nende hääli laiali.

Toetusin küünarnukile, pilgutades silmi, et üles ärgata. Kui kaua olin maganud? Kakskümmend minutit, terve tunni? Varrukateta T-särk mu seljas oli tolmust triibuline ja higist niiske. Mu uimane pilk kiindus paljastele jalgadele, kus mahapudeneva küünelaki punased laigud mu varbaid ehtisid. Tualettlaua oli peaaegu tühi Rieslingi pudel, mille kaelal kondensvee mullikesed.

Sirutasin käe Phili voodipoolle, kobasin seal ringi ja võtsin käe tühjal tagasi. Muidugi. Phil oli ju lahkunud ja kõik endaga kaasa võtnud – sületäied särke ja pükse, bleisereid ja pintsakuid, laialivajuvad hunnikud lipse ja püksirihmu, isegi keemilisest puhastusest tulnud asjad kileümbrises. Kingad olid samuti kadunud: terava ninaga kingad, mokassiinid, tossud, paar musti firmatossusid, mida ma polnud ühtki korda tal jalas näinud. Ta oli kaasa võtnud kenasti kuhja laotud T-särgid ja bokserid, paaridesse seatud sokid, raske villase sviitri, mis lõhnas nagu Kreeka kaluriküla – või vähemalt nii pidi Kreeka kaluriküla minu kujutlust mööda lõhnama, soola ja kusagil sügavuses peituvat niiskuse järele.

Pärast tema lahkumist olin otsinud põrandalt mõnd nööpi, kraetuge, paariliset sokki, nagu võiksin seda ainsat mahajäänud asja säilitada tõendina meie koosveedetud elust. Möödus tükk aega, aga ma tahtsin ikka veel tagasi minna, meie suhte ajaloo seinale kinnitada ja seda iga nurga alt uurida nagu mingit näidiseksemplari. Tahtsin, et saaksin öelda: *siin!* Siin läkski kõik valesti. Siin oligi punkt, kus vältimatu oli veel välditav.

Aga sellest oli möödas juba palju aega. Nüüd juba mitu kuud.

Raputasin pead, et mõtteid kõrvale tõrjuda, ja kuulsin jälle neid karjeid, mis kostsid üle lakkamatu bassitümpsu. Kas alumisel korru- sel mängis televiisor? See oli lihtne seletus ja korraks rahustasin end mõttega näitlejatest, kes vastavalt stsenaariumile valju häält teevad.

Aga siis mulle meenus: tüdrukud.

Bassein.

Karjed kostusid väljast, moondudes läbi kolmekordsete akende nagu läbi kaleidoskoobi, mis neid hääli lõhestas ja murdis.

Heitsin jalad üle voodiääre põrandale ja läksin ukse juurde. Mu pea tuikas palavikuliselt.

Danielle.

Minu pisike.

Ei – mitte pisike. Viieteistkümneaastane ja nii maruvihane, et me olime kuu aja jooksul vahetanud vaevalt ühe lause.

Astusin komistades trepile ja haarasin käsipuust. *Ettevaatust, Liz.* Eeskojas pidin manööverdama kastihunnikute vahel, millel olid kirjad nagu „Käterätid“, „Kontorikraam“ ja väga ülevaatlik „Muu“.

Karjed kostsid nüüd lähemalt ning muutusid sõnadeks, sõnad aga keeleks, mis segunes stereotümpsuga, mis oli mänginud terve pärastlõuna.

Appi!

Ema!

Armas jumal, ei!

Tõmbasin liugukse lahti ja jätsin jala kiirustades selle vahele. Silme ees lõi öitsema ere valuõis. Pärast toa hämarust pimestas mind õues valitsev päikesevalgus, särades eredalt vee lõputu väreleva sina taustal. Kissitasin selle hiilguse poole silmi, püüdes mõista, mida ma näen.

Alguses nägi see välja nagu mingi jõukatsumine, nagu vingerdaks vees mingi kolmepealine kuuekäeline koletis.

Aga muidugi polnud see mingi jõukatsumine. See oli jälle üks neist vältimatutest asjadest, mis olid mulle aina lähenenud ja lähenenud, ning millel ma olin lasknud endale lähedale tulla. Vees oli kolm tüdrukut ja üks neist oli lõtvunud, pea ettepoole vajunud, blondid juuksed näole kleepunud.

Karjed aga jätkusid lakkamatu keerisena. Selle poole sekundi jooksul, mil mu mõtteid valdas segadus, enne kui keha jõudis tegutsema hakata, taipasin, et kõige valjem hääl, mis kuidagi ei suutnud karjumist lõpetada, kuulus mulle endale.

JUUNI 2014

LIZ

Mesbah' de maja oli vaid ühe kvartali kaugusel, aga see oli suur kvartal, mis ületas suuruselt kõik muu, mida Palmsis leidis – poole aakri suurused krundid, kaarekujulised sissesõiduteed, kolme meetri pikkused oksad, mis olid linnale nime andnud palmipuudelt siin-seal maha kukkunud ja mis nägid välja nagu mõne eksootilise hiiglasuure linnu suled. Phil minu kõrval oli käed taskusse surunud ja astus edasi pikka enesekindlate sammudega. Mina hoidsin pilgu jalgadel, sest olin kindel, et konts jääb kõnnitee prakku kinni.

„See on Hispaania stiilis retropidu, maja on teie juurest kohe ümber nurga,“ oli Myriam Mesbah öelnud meie ainsal möödunud nädalal toimunud jutuajamisel, kui olin isiklikult tema juures käinud, et vastata peokutsele. Olin kutse tagaküljele kritseldanud sõnad „Hispaania retro“, et mul pärastpoole oleks meeles selle kohta Google'ist järele vaadata. „Sinna koguneb kogu naabruskond,“ oli Myriam öelnud. „Sealt ei tohi puududa.“

Tema sõnad kõlasid alati rõhutatult – nagu vajaksid need kursiivkirja, õhus jutumärkide joonistamist, pikka läbimõeldud rõhutamist. *Mul on öelda midagi tähtsat.*

Hispaania retro tähendas kaari ja võlve, valget kipskrohvi ja terrakotavärvi telliseid ning rauast ehisvõresid. See tähendas siseõuesid ja rõdusid ning väikesi vaikseid nurgakesi. Mesbah' de ja kõigi teiste Palmi elanike jaoks tähendas see minimaalselt kolmesadat neljakümnet ruutmeetrit ja pidevalt kasvavat edasimüügiväärtust – midagi, mida nad võisid oma varade nimekirjas loetleda koos korteriga New Yorgi Upper East Side'is, villaga Toscanas, ühisvalduses olevate suvilatega Bali ja Saint Thomase saartel ning veel mingitel väikestel saartel, mille nimesid ma ei osanud hääldada ja mida ma poleks suutnud kaardil üleski leida...